

Veřejnoprávní média srozumitelně

Jak fungují, proč mají být nezávislá a proč na nich záleží

Citujte: NIČ, Miloslav. *Veřejnoprávní média srozumitelně*. 1. vyd. Slaný: Miloslav Nič, 2026. ISBN 978-80-909954-0-6.
<https://doi.org/10.5281/zenodo.20660593>

Naskenuj
a stáhni knihu

Celá kniha zdarma (PDF · ePub · HTML):

<https://vydavatelstvi.mila.guide/verejnopravni-media/> · Licence CC BY 4.0

OBČANSKÝ KOMPAS · KAPITOLA 5

Jak se v Evropě financují veřejnoprávní média

Veřejnoprávní média v Evropě se nefinancují všude stejně. Někde lidé platí koncesionářský poplatek za přijímač, jinde paušální poplatek za domácnost, další země je hradí přímo ze státního rozpočtu a řada států používá kombinaci více zdrojů.

Tato kapitola představuje čtyři základní modely financování a ukazuje, v čem se liší jejich výhody i slabá místa. Zároveň zasazuje český model do evropského srovnání: jak si stojí vedle zemí, které financování veřejnoprávních médií řeší jinak — a často s jinou mírou stability a politické odolnosti.

Miloslav Nič · Stav: 12. června 2026 · obcansky-kompas.mila.guide/verejnopravni-media/jak-se-to-plati

Stručně

Každá demokracie musí nějak financovat veřejnoprávní vysílání. Evropa v praxi používá čtyři hlavní modely. Každý má svou

logiku, ale také slabé místo. Klíčová otázka přitom nezní jen „kolik peněz veřejnoprávní média dostanou“, ale hlavně **jak stabilní je jejich financování a nakolik odolává momentálním politickým náladám.**

Model	Kdo platí	Hlavní slabina
Poplatek za přijímač	Ten, kdo má zařízení podle zákonné definice. V Česku je definice technologicky neutrální; ve Velké Británii zahrnuje i sledování přes streaming.	V době sledování přes internet se hůře vymezuje i vymáhá.
Paušál za domácnost	Každá domácnost bez ohledu na to, jaké zařízení vlastní.	Nezohledňuje, zda a jak lidé veřejnoprávní média skutečně používají.
Státní rozpočet	Všichni daňoví poplatníci.	Vláda nebo parlament mohou výši financování měnit podle aktuální politické situace.
Hybridní model	Kombinace poplatku, státního příspěvku a případně reklamy.	Přináší více zdrojů, ale také větší závislost na politickém rozhodování nebo reklamním trhu.

Tip

Zlaté pravidlo zní: čím předvídatelnější jsou příjmy veřejnoprávních médií v dlouhém období, tím lépe lze chránit jejich nezávislost. Proto evropské nařízení o svobodě médií, známé jako **EMFA** (*European Media Freedom Act*), v čl. 5 odst. 3 výslovně požaduje, aby financování veřejnoprávních médií bylo **přiměřené, udržitelné a předvídatelné.**

Podrobně

Peníze nejsou detail. Jsou nástrojem moci.

Nezávislost veřejnoprávního vysílání nelze zajistit jen pravidly pro složení mediálních rad. Stejně důležité je, **kdo rozhoduje o výši příjmů a kdo je může změnit**.

Kdyby vláda mohla každý rok snížit rozpočet veřejnoprávních médií o 20 % jen proto, že se jí nelíbí jejich zpravodajství, nepomohla by ani sebelepší pravidla pro nezávislou radu. Finanční tlak by se stal účinným způsobem, jak média ovlivňovat.

Právě proto evropské standardy věnují financování veřejnoprávních médií stejnou pozornost jako jejich řízení, kontrole a obsazování rad.

Model 1: Koncesionářský poplatek za přijímač

Koncesionářský poplatek za přijímač je historicky nejstarší model financování veřejnoprávního vysílání. Ve Velké Británii vznikl už v listopadu 1922 jako licence Post Office ve výši 10 šilinků ročně. BBC, založená v říjnu 1922 ještě jako *British Broadcasting Company* a od 1. ledna 1927 přetvořená královskou chartou na *British Broadcasting Corporation*, patřila od počátku k jeho prvním příjemcům.

Princip je jednoduchý: platí ten, kdo vlastní zařízení schopné přijímat vysílání. V Česku tento systém upravuje zákon č. 348/2005 Sb.¹ V roce 2024 ho používalo ještě Česko, Velká Británie a několik menších evropských zemí; většina velkých států od něj v letech 2010–2024 postupně ustoupila.⁸

Výhoda: poplatek je oddělený od státního rozpočtu. Vláda ho proto nemůže snížit každoročním rozpočtovým rozhodnutím.

Slabina 1 — streamingová éra: původní model vznikl pro svět rádií a televizorů. V době sledování přes internet je ale stále obtížnější určit, kdo má vlastně platit. Typický příklad: člověk sleduje ČT i Vysílání v mobilu, ale doma nemá televizor. Podle starší definice mohl být „neplátcem“, přestože veřejnoprávní obsah reálně využíval.

Česká novela č. 119/2025 Sb. tento problém řeší technologicky neutrálně. Poplatek se nově váže na zařízení technicky způsobilé k individuálně volitelné reprodukci rozhlasového nebo televizního vysílání bez ohledu na způsob příjmu — tedy nejen na televizor či rádio, ale také na počítač, tablet nebo chytrý telefon.²

Slabina 2 — vymahatelnost: část majitelů přijímačů poplatek neplatí. Přesný podíl neplátců však nelze jednoduše určit, protože veřejně dostupná autoritativní data chybějí. Spolehlivý odhad by

vyžadoval porovnání evidence ČT a ČRo s jinými daty, například o domácnostech nebo spotřebě elektřiny. To ale naráží na metodické i právní limity.

Slabina 3 — politická zranitelnost: výši poplatku sice neurčuje vláda každoročním rozpočtem, ale stanovuje ji zákon. Parlamentní většina ji proto může změnit: zvýšit, zmrazit, snížit nebo celý systém zrušit. Poplatek je tedy vůči politickému tlaku odolnější než přímé financování ze státního rozpočtu, ale není vůči němu imunní.

Model 2: Paušál za domácnost

Německo opustilo původní systém **GEZ**, tedy dřívější poplatek za přijímač, 1. ledna 2013. Nahradilo ho modelem **Rundfunkbeitrag** — rozhlasovým a televizním příspěvkem, který platí každá domácnost bez ohledu na to, kolik má zařízení a zda vůbec vlastní klasický televizor nebo rádio. V roce 2026 činí tento příspěvek 18,36 EUR měsíčně (beze změny od roku 2021). ³

Německý Spolkový ústavní soud tento model v roce 2018 potvrdil jako ústavní. Neoznačil ho za daň, ale za zvláštní poplatek za veřejnou službu. Logika je jednoduchá: veřejnoprávní vysílání je dostupné všem domácnostem, a proto se na jeho financování podílejí domácnosti jako celek, ne jen majitelé konkrétního přijímače.

Podobnou cestou se vydalo také Rakousko. Od 1. ledna 2024 zavedlo **ORF-Beitrag**, tedy příspěvek na rakouskou veřejnoprávní ORF, ve výši 15,30 EUR měsíčně na domácnost. Nahradil předchozí systém **GIS**, který byl podobně jako starší německý model navázán na vlastnictví přijímače.

Důležitým impulsem byla takzvaná **streamingová mezera**. Rakouský Ústavní soud — VfGH, tedy *Verfassungsgerichtshof* — v nálezu G 226/2021 z 30. června 2022 zrušil ta ustanovení zákona o ORF, která ukládala povinnost platit jen majitelům klasických přijímačů, ale nechávala mimo systém lidi sledující obsah pouze přes internet. Zákonodárci dal čas do konce roku 2023, aby přijali novou úpravu. ⁴

Výhoda 1: model odstraňuje spor o to, kdo je ještě plátce. Každá domácnost platí automaticky, bez dokazování, zda vlastní konkrétní zařízení.

Výhoda 2: příjmy veřejnoprávních médií jsou stabilnější a lépe předvídatelné. Pro instituce, které mají plánovat výrobu pořadů, zpravodajství, regionální služby i dlouhodobé investice, je to zásadní výhoda.

Slabina 1: platí i lidé, kteří televizi nesledují, rádio neposlouchají a o veřejnoprávní obsah se nezajímají. Pro část veřejnosti proto tento model působí jako nespravedlivý paušál.

Slabina 2: politicky se zavádí obtížně. Ve skutečnosti totiž rozšiřuje okruh plátců, a proto obvykle vyžaduje silný politický i společenský konsensus.

Model 3: Financování ze státního rozpočtu

Francie zrušila televizní a rozhlasový poplatek (*redevance audiovisuelle*, CAP) v létě 2022: parlament zrušení schválil 4. srpna 2022 a příslušný zákon (*loi* č. 2022-1157) byl vyhlášen 16. srpna 2022. Do té doby ho platila každá domácnost s televizí a činil 138 EUR ročně. Po jeho zrušení je francouzské veřejnoprávní vysílání financováno ze státního rozpočtu, konkrétně z vyčleněné části výnosu DPH ve výši zhruba 3,9 mld. EUR ročně (rozpočet 2026). Organická reforma z prosince 2024 navíc výslovně umožnila, aby byl určený výnos daně přímo přiřazen veřejnoprávnímu audiovizuálnímu sektoru.⁵

Podobnou cestou šlo Dánsko. Licenční poplatek zrušilo postupně v letech 2019–2021 a veřejnoprávní DR je dnes financována z obecných daní, technicky přes úpravu osobní slevy na dani (*personfradrag*).⁶

O přechodu na financování ze státního rozpočtu se uvažuje také v Česku. Klempířův návrh zcela nového zákona o médiích veřejné služby z dubna 2026 počítal s účinností od ledna 2027. Koncesionářské poplatky by podle něj nahradila dotace ze státního rozpočtu ve výši 7,8 mld. Kč ročně: 5,7 mld. Kč pro Českou televizi a 2,1 mld. Kč pro Český rozhlas. To by bylo zhruba o 1,4 mld. Kč méně než letošní očekávaný výnos z poplatků. Návrh zároveň počítá s každoroční valorizací podle inflace, nejvýše však o 5 %, která by se ale uplatnila až od roku 2028.¹³

Návrh však zatím není přijatým zákonem. Meziresortní připomínkové řízení skončilo o půlnoci ze 14. na 15. května 2026 a přineslo mimořádně silnou kritiku: přišlo několik set připomínek od ČT, ČRo, komerčního sektoru, Ministerstva financí, Ministerstva vnitra a dalších resortů. Výhrady se týkají nejen nejasností a legislativních chyb, ale i samotného záměru převést veřejnoprávní média pod státní rozpočet. Kritici varují, že takový model může oslabit finanční předvídatelnost i institucionální nezávislost ČT a ČRo a otevřít větší prostor pro politický tlak.¹²

Koncem května 2026 ale tento konkrétní návrh skončil. Po zhruba 400 připomínkách premiér Andrej Babiš 30. května oznámil, že vláda se Klempířovým komplexním zákonem o médiích veřejné služby už zabývat nebude. Záměr zrušit koncesionářské poplatky a převést financování ČT a ČRo do státního rozpočtu však koalice neopustila — chce ho prosadit jednodušeji, jen úpravou stávajících zákonů

(především rozpočtových), nikoli celým novým mediálním zákonem. Ministr kultury Oto Klempeř nadále počítá se zrušením poplatků k 1. lednu 2027.¹⁴

Dne 9. června 2026 pak premiér s dalšími koaličními představiteli na schůzce s generálními řediteli ČT a ČRo potvrdili, že poplatky zruší a financování obou médií převedou pod státní rozpočet. Podle ministra Klempeře má jít o mandatorní výdaj z rozpočtové kapitoly Ministerstva kultury s pravidelnou inflační valorizací; sloučení ČT a ČRo se podle něj nechystá. Návrh zákona s konkrétními částkami měl ministr předložit vládě 15. června 2026. K 12. červnu 2026, kdy uzavíráme tento text, se tak ještě nestalo — stav je proto i nadále vhodné popisovat jako **probíhající politické a legislativní projednávání**, nikoli jako hotovou změnu pravidel.¹⁵

Upozornění

Rizikovým příkladem je dánská reforma z roku 2018. Nešlo jen o změnu způsobu financování: současně s přechodem od licenčního poplatku k financování z daní se rozpočet dánského veřejnoprávního vysílatele DR snížil o 20 %. O tak výrazném zásahu rozhodla politická většina, která měla k DR dlouhodobé výhrady.

Právě to ukazuje hlavní slabinu modelu „přes státní rozpočet“. Jakmile je veřejnoprávní médium financováno přímo z rozpočtového rozhodování státu, získává aktuální politická většina silnější nástroj, jak na něj působit — nikoli nutně přímo přes obsah vysílání, ale přes objem peněz, podmínky financování a nejistotu do dalších let.

Výhoda: model je administrativně jednoduchý. Není třeba vést samostatnou evidenci plátců, posílat výzvy k platbě ani řešit, kdo má doma televizi, rádio nebo jiné zařízení.

Slabina: veřejnoprávní vysílání se tím stává rozpočtovou položkou. O jeho penězích pak nerozhoduje samostatný poplatek nastavený zákonem, ale politické rozpočtové vyjednávání. To vytváří trvalé riziko tlaku: vláda nebo parlamentní většina nemusí zasahovat přímo do vysílání, stačí měnit objem peněz, podmínky financování nebo výhled na další roky.

Jak riziko snížit: některé země se snaží tuto slabinu omezit tím, že financování naváží na předem daný zákonný mechanismus. Francie po zrušení poplatku financuje veřejnoprávní média z vyčleněné části výnosu DPH a organická reforma z roku 2024 tento model právně ukotvila. Dánsko zvolilo jinou cestu: licenční poplatek nahradilo financováním z daní, technicky přes úpravu osobní slevy na dani (*personfradrag*). To je pro občana méně viditelné než samostatná složka, ale zároveň to může oslabit povědomí veřejnosti o tom, kolik veřejnoprávní média skutečně stojí.

Model 4: Hybridní model — poplatek, rozpočet a reklama

Itálie kombinuje televizní poplatek *canone RAI* s reklamními příjmy veřejnoprávní RAI. Poplatek činí 90 EUR ročně a od roku 2016 se vybírá přímo přes vyúčtování elektřiny; snížená sazba 70 EUR platila jen dočasně pro rok 2024. Vedle toho má RAI také významné komerční příjmy, především z reklamy a sponzoringu.

Polsko má formálně stále *abonament RTV*, tedy rozhlasový a televizní poplatek. V praxi je však jeho výběr dlouhodobě problematický,

takže veřejnoprávní TVP a Polskie Radio závisejí také na penězích ze státního rozpočtu a na reklamních příjmech. Polský příklad proto ukazuje, že hybridní model může na papíře vypadat jako kombinace několika zdrojů, ale ve skutečnosti se může postupně posunout k závislosti na rozpočtových rozhodnutích státu.

Reklamu ve veřejnoprávních médiích upravují evropská i národní pravidla. Základní evropský rámec stanovuje směrnice AVMSD — *Audiovisual Media Services Directive*, tedy směrnice o audiovizuálních mediálních službách. Ta omezuje množství televizní reklamy a zároveň stanovuje pravidla pro její obsah, například u ochrany dětí, sponzoringu nebo obchodních sdělení.⁷

Výhoda: hybridní model rozkládá financování mezi více zdrojů. Pokud jeden zdroj oslabí, může ho částečně nahradit jiný. Reklama navíc může pomoci financovat pořady, technologie nebo sportovní a kulturní práva, na která by samotný poplatek nestačil.

Slabina 1: veřejnoprávní médium pak vstupuje do soutěže o reklamní peníze s komerčními médii. To může tlačit programovou skladbu směrem k vyšší sledovanosti: více zábavy, atraktivnější vysílací časy, menší ochota držet pořady důležité pro veřejnou službu, ale méně zajímavé pro inzerenty.

Slabina 2: pokud reklama tvoří významnou část příjmů, rozpočet veřejnoprávního média začne záviset na vývoji reklamního trhu. V době ekonomického zpomalení firmy často omezují reklamu, a příjmy vysílatele tak mohou meziročně klesnout i bez jakékoli změny zákona. Hybridní model proto sice snižuje závislost na jediném zdroji, ale přináší jiný druh nejistoty: část financování se přesouvá z politického rozhodování na vývoj trhu.

Srovnání vybraných evropských zemí

Nejnovější veřejně dohledatelný souhrn EBU *Funding of Public Service Media 2026* pracuje s daty za rok 2024. EBU v něm uvádí, že celkové financování veřejnoprávních médií v oblasti EBU činilo zhruba **41 mld. EUR**, zatímco v reálném vyjádření za poslední dekádu kleslo přibližně o **9 %**. Průměrný veřejný příspěvek podle EBU odpovídá asi **3,6 EUR měsíčně na občana**.⁹

Podrobné srovnávací tabulky po jednotlivých zemích však nejsou z veřejné stránky EBU volně dostupné bez přístupu k jejich materiálům. Tabulka níže je proto **orientační**: kombinuje veřejně ověřitelné národní sazby poplatků, základní popis modelu financování a pořadí v žebříčku svobody tisku RSF 2026.

Země	Model	Orientační výše / rok 2025–2026	Pořadí RSF 2026
Česko	Poplatek za TV a rozhlas	2 460 Kč za domácnost při platbě TV i ČRo	11.
Velká Británie	Televizní licence	180 GBP od 1. 4. 2026	18.
Německo	Paušál za domácnost	220,32 EUR	14.
Rakousko	Paušál za domácnost	183,60 EUR základní ORF příspěvek; v některých zemích navíc zemská dávka	19.
Francie	Státní rozpočet / vyčleněná část DPH	bez samostatného poplatku domácnosti; částku na obyvatele je vhodné uvádět jen jako orientační odhad	25.
Dánsko	Státní rozpočet / daňový mechanismus	bez samostatného poplatku domácnosti; konkrétní částku na obyvatele veřejná stránka EBU 2026 neuvádí	4.
Itálie	Hybrid: <i>canone RAI</i> + reklama	90 EUR <i>canone</i> + reklamní příjmy RAI	56.
Polsko	Hybrid: <i>abonament RTV</i> + rozpočet + reklama	366 PLN při měsíčních platbách; 329,40 PLN při roční platbě předem	27.
Maďarsko	Státní rozpočet	bez srovnatelného poplatku domácnosti	74.
Slovensko	Státní rozpočet	bez srovnatelného poplatku domácnosti; financování přes státní příspěvek	37.

Tip

Čísla v tabulce jsou zjednodušená, aby bylo možné rychle porovnat hlavní modely financování. Přímý převod měn ale neříká všechno: nezohledňuje kupní sílu v jednotlivých zemích ani rozsah služby — například rozdíl mezi televizí, rozhlasem, regionálním vysíláním nebo digitálními službami.

Nejnovější veřejně dohledatelný souhrn EBU *Funding of Public Service Media 2026* pracuje s daty za rok 2024 a veřejně uvádí hlavně celkové evropské trendy. Detailní tabulky po jednotlivých zemích nejsou z veřejné stránky EBU volně dostupné bez přístupu k jejím materiálům. Proto je toto srovnání orientační a kombinuje veřejné národní zdroje, souhrnné údaje EBU a žebříček RSF 2026.

Co říká evropský rámec

Evropský rámec neříká, že veřejnoprávní média musejí být financována právě koncesionářským poplatkem. Připouští různé modely — poplatek, příspěvek domácnosti, daňový mechanismus i financování ze státního rozpočtu. Klíčové je něco jiného: peníze pro veřejnoprávní média nesmějí být krátkodobou politickou odměnou nebo trestem.

Nařízení EMFA — **European Media Freedom Act**, tedy Evropský akt o svobodě médií — v čl. 5 požaduje, aby financování veřejnoprávních médií vycházelo z transparentních a objektivních kritérií stanovených předem. Zároveň má zajistit, aby veřejnoprávní média měla **přiměřené, udržitelné a předvídatelné** finanční zdroje odpovídající jejich veřejné službě. Tyto zdroje mají být nastaveny tak, aby chránily jejich redakční nezávislost.¹⁰

Podobným směrem jde i doporučení Rady Evropy CM/Rec(2012)1 o správě veřejnoprávních médií. Zdůrazňuje, že veřejnoprávní média potřebují vhodné právní a finanční prostředí, které jim umožní nezávisle fungovat, dlouhodobě se rozvíjet a plnit úkoly veřejné služby i v digitálním prostředí.¹¹

Z toho plynou tři praktické požadavky na financování:

Přiměřené — veřejnoprávní médium musí mít dost peněz na to, aby mohlo plnit svou veřejnou službu. Nejde tedy o minimalistické financování ve stylu „kolik se právě politicky protlačí“, ale o částku odpovídající skutečnému rozsahu jeho úkolů.

Udržitelné — financování nemá záviset jen na jednom každoročním politickém rozhodnutí. Čím delší a stabilnější výhled má veřejnoprávní médium, tím lépe může plánovat výrobu pořadů, investice, technologie, regionální služby i digitální rozvoj.

Předvídatelné — pravidla mají být jasná dopředu. Ideální je transparentní mechanismus valorizace, například vazba na inflaci nebo jiný objektivní ukazatel. Politická většina by neměla mít možnost účelově snížit financování kvůli momentálnímu sporu s konkrétním vysílatelem.

Česká úprava účinná od 1. května 2025 zavedla automatickou valorizaci televizního a rozhlasového poplatku: pokud součet inflace od posledního zvýšení překročí 6 %, zvýší se oba poplatky k 1. červenci následujícího roku o 6 %. To je krok směrem k větší předvídatelnosti podle čl. 5 EMFA, i když samo o sobě to ještě neřeší všechny otázky nezávislosti a dlouhodobé udržitelnosti financování.²

Porovnání konkrétního českého stavu s evropskými standardy je obsahem kapitoly Nezávislost.

Shrnutí: neexistuje jediný „nejlepší“ model

Každý ze čtyř modelů financování může za určitých podmínek fungovat — a každý z nich se může stát rizikem, pokud chybějí pojistky. Neexistuje proto jedna univerzálně správná odpověď pro všechny země.

Z evropských zkušeností se však opakuje jeden společný závěr: veřejnoprávní média potřebují **dlouhodobě předvídatelné příjmy, jasný valorizační mechanismus a co největší odstup od každoročního rozpočtového vyjednávání vlády**. Právě tato kombinace nejlépe omezuje možnost, aby se financování stalo nástrojem politického tlaku.

Nejde přitom o otázku pravice nebo levice. Skutečný rozdíl leží jinde: mezi státem, který vytváří stabilní pravidla pro nezávislé instituce, a státem, kde jsou tyto instituce každý rok vystaveny nové politické zkoušce.

Zdroje

- 1 PARLAMENT ČR. (2005). *Zákon č. 348/ 2005 Sb. o rozhlasových a televizních poplatcích*. [k 2026-04-17]
<https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2005-348>
- 2 PARLAMENT ČR. (2025). *Zákon č. 119/ 2025 Sb. — novela zákona o poplatcích a zákonů o ČT/ČRo*. [k 2026-04-17]
<https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2025-119>
- 3 ARD ZDF DEUTSCHLANDRADIO BEITRAGSSERVICE. (2025). *Rundfunkbeitrag — oficiální stránka*. [k 2026-04-17]
<https://www.rundfunkbeitrag.de/welcome/english>
- 4 VERFASSUNGSGERICHTSHOF ÖSTERREICH. (2022). *ORF Streaming — VfGH-Erkenntnis G 226/ 2021 z 30. 6. 2022 (zrušení streamingové mezery v ORF-zákoně)*. [k 2026-04-29]
https://www.vfgh.gv.at/medien/ORF_Streaming.php
- 5 MINISTÈRE DE L'ÉCONOMIE, FRANCE. (2022). *Suppression de la contribution à l'audiovisuel public (Impôts.gouv.fr)*. [k 2026-04-17]
<https://www.impots.gouv.fr/suppression-de-la-contribution-laudiovisuel-public-des-2022>
- 6 NORDICOM. (2022). *Nordics replace licence fee with public service tax*. [k 2026-04-17]
<https://www.nordicom.gu.se/en/latest/news/nordics-replace-licence-fee-public-service-tax>
- 7 EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA (EU). (2018). *Směrnice (EU) 2018/1808 — aktualizace AVMSD*. [k 2026-04-17]
<https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2018/1808/oj>
- 8 EBU MEDIA INTELLIGENCE SERVICE. (2022). *EBU MIS — Funding of Public Service Media 2021*. [k 2026-04-17]
<https://rm.coe.int/ebu-mis-funding-of-psm-2021-public/1680a8378f>
- 9 EBU. (2024). *EBU — Funding of Public Service Media (landing page)*. [k 2026-04-17]
<https://www.ebu.ch/publications/research/membersonly/report/funding-of-public-service-media>
- 10 EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA (EU). (2024). *Nařízení (EU) 2024/1083 — European Media Freedom Act (EMFA), čl. 5*. [k 2026-04-17]
<https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2024/1083/oj>
- 11 COUNCIL OF EUROPE, COMMITTEE OF MINISTERS. (2012). *CM/Rec(2012)1 — Recommendation on public service media governance*. [k 2026-04-17]
https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?ObjectID=09000016805cb4b4

- 12 **MEDIA GURU.** (2026). *Veřejnoprávní média v Evropě čelí nejsilnějším problémům v historii (EBU 2026 + kontext české novely).* [k 2026-04-18]
<https://www.mediaguru.cz/verejnopravni-media-v-evrope-celi-nejsilnejsim-problemum-v-historii>
- 13 **ČT24.** (2026). *Klempíř představuje zákony ke změnám rozhlasových a televizních poplatků (TK MK ČR, 14. 4. 2026).* [k 2026-04-29]
<https://ct24.ceskatelevize.cz/clanek/domaci/klempir-predstavuje-zakony-ke-zmenam-rozhlasovych-a-televiznich-poplatku-372365>
- 14 **iROZHLAS / ČTK.** (2026). *Vláda pro změnu financování ČT a ČRo nevyužije Klempířův návrh, řekl Babiš (iROZHLAS/ČTK, 30. 5. 2026).* [k 2026-05-31]
https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/vlada-pro-zmenu-financovani-ceske-televize-a-rozhlasu-nevyuzije-klempiruv-navrh_2605301320_jkd
- 15 **MÉDIÁŘ.** (2026). *Poplatky zrušíme, řekli Babiš a spol. ředitelům ČT a rozhlasu. Klempíř má týden na nový zákon (Médiář, 9. 6. 2026).* [k 2026-06-12]
<https://www.mediar.cz/poplatky-zrusime-rekli-babis-a-spol-reditelum-ct-a-rozhlasu-klempir-ma-tyden-na-novy-zakon/>